

Jonathan Pollard weet teveel

Door: Franklin ter Horst (Aangemaakt: 3 april 2014) (Laatste bewerking: 25 januari 2021)

[Jonathan Pollard is eindelijk thuis](#) na 30 jaar in de Verenigde Staten in de gevangenis te hebben gezeten en vijf jaar huisarrest. Zijn aankomst in Israël kwam een maand nadat de Amerikaanse Parole Commission [een certificaat](#) heeft afgegeven met daarin de beperkingen die hem zijn opgelegd.

Jonathan and Esther Pollard op weg naar Israël

Op [20 november 2015](#) mocht hij na het uitzitten van 30 jaar gevangenisstraf de Butner gevangenis in North Carolina verlaten, nadat hij in aanmerking kwam voor voorwaardelijke vrijlating. Maar terwijl Pollard de muren van de gevangenis achter zich liet, bleek hij iets minder vrij dan hij had gehoopt. Zijn vrijheid is onderhevig aan strenge eisen van de Amerikaanse overheid.

Zo mocht hij van Barack Hussein Obama [vijf jaar lang het land niet uit](#). Pollard verklaarde dat hij

zich allereerst erop verheugde zijn vrouw Esther weer te zullen zien. De voorwaarden voor Pollards vervroegde vrijlating houden in, dat hij de komende vijf jaar zo geïsoleerd als mogelijk zal leven. Pollard moet een GPS enkelband dragen; elk bedrijf dat hem in dienst neemt moet zijn computers openen voor permanent overheidstoezicht; het is hem verboden om met de media te spreken; en immigreren naar Israël is uit den boze. Advocaten hebben gezegd, dat deze voorwaarden Pollard nagenoeg werkloos maken, en hij kan nauwelijks met iemand spreken uit angst te worden geciteerd door de pers. Degenen die zich voor Pollard hebben ingespannen bestrijden de regeling voor vervroegde vrijlating. Ze wijzen erop, dat er bijna geen risico is dat de voormalige spion nog aanvullende geclassificeerde informatie zal doorgeven. De geheimen waarin hij vroeger was ingewijd, zijn nu achterhaald.

Jonathan Pollard werd in 1987 veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf omdat hij teveel wist van de Amerikaanse betrokkenheid bij de levering en productie van massavernietigingswapens ten behoeve van de voormalige Iraakse dictator Saddam Hoessein, iets waarvan zelfs het Amerikaanse Congres volledig onkundig was.

Pollard werkte indertijd [als burger analist voor de Amerikaanse marine-inlichtingendienst](#) toen hij werd betrappt. Hij ontdekte in 1984 dat de Verenigde Staten Israël niet informeerden over de non-conventionele bewapeningsinspanning van Irak, zoals dat met de Israëlische Autoriteiten was afgesproken in 1983 in een "Memorandum of Understanding" tussen Israël en Amerika. Pollard speelde informatie, waaronder fotomateriaal door aan de Israëli's maar dat werd ontdekt waarop hij in 1985 werd gearresteerd.

Jonathan Pollard zit al sinds 1985 achter de tralies.

Op de foto's van Pollard zouden bewijzen te zien zijn van Saddams productie van chemische wapens en het gebruik daarvan. De Amerikaanse overheid wilde beslist niet dat dit bekend zou worden [vanwege hun eigen betrokkenheid bij dit programma](#). Michael Dobbs, journalist van de *Washington Post* schreef dat de Verenigde Staten, Saddam Hoessein in het begin van de tachtiger jaren, clusterbommen heeft geleverd via een Chileense firma. Daarnaast blijkt de toenmalige Amerikaanse president [Ronald Reagan](#)

toestemming te hebben gegeven voor de verkoop van chemicaliën en dodelijke biologische virussen aan Irak. De VS zagen Saddam Hoessein toen nog als de 'good guy' die het opnam tegen Iran met wie het toen in oorlog was.

Nadat Saddam in 1979 aan de macht was gekomen, ontketende hij een jaar later een oorlog tegen Iran ([1980-1988](#)). Beide landen eisten het beheer op van de Shatt-al-Arab, het gecombineerde kanaal van de Eufraat en de Tigris naar de Perzische Golf. Eind 1987 ontdekten de Amerikanen d.m.v. satelliet beelden dat Iran een grote troepenmacht had samengetrokken op het Fao schiereiland, in de buurt van de stad Basra als voorbereiding op een groot lente offensief. De CIA toonde een rapport over hun bevindingen aan Ronald Reagan die vervolgens besloot Bagdad te informeren. Saddam maakte daar dankbaar gebruik van en besloot in april 1988 de Iraanse troepen met sarin en mosterdgas te bestoken. Bij deze bombardementen kwamen maar liefst 20.000 Iraanse troepen om het leven. Documenten van de CIA laten zien dat Washington tijdens deze oorlog Saddam Hoessein oogluikend toestond chemische wapens tegen de Iraanse troepen te gebruiken.

Zeker 100.000 Iraniërs werden volgens Teheran het slachtoffer van Iraakse aanvallen met zenuw- en mosterdgas. Gedurende deze oorlog steunden de Verenigde Staten Saddam Hoessein met grote hoeveelheden militair materieel. Dit had alles te maken met de langdurige gijzelingsactie van de Amerikaanse ambassade in Teheran in 1979.

Er zijn al heel wat vragen gesteld over het Amerikaanse aandeel in het toenmalige Iraakse wapenprogramma. Pollard heeft nooit de bedoeling gehad om de Amerikanen te benadelen. Het enige wat hij gedaan heeft is een 'bondgenoot' van Amerika (Israël) waarschuwen voor het Iraakse gevaar. Pollard is de enige in de hele Amerikaanse geschiedenis die levenslang heeft gekregen voor 'spionage' voor een Amerikaanse bondgenoot. De zaak Pollard is niet slechts een fundamentele rechterlijke dwaling maar een vooropgezet plan van de Amerikaanse regering om hem levenslang op te sluiten. Er zijn heel wat hooggeplaatste Amerikanen die op de hoogte waren van de Amerikaanse betrokkenheid bij Saddams chemische en biologische wapenprogramma inclusief de productie van raketten om deze wapens af te vuren.

Begin 1984 deelde Amerika Israël mee dat het bij Saddams chemische en biologische wapenprogramma ging om een burger industrieproject maar dit bleek een leugen. Washington was namelijk zelf bij het project betrokken. Pollard waarschuwde Israël voor het gevaar dat het Iraakse wapenprogramma het leven zou kunnen gaan kosten aan grote aantallen van haar inwoners vanwege het feit dat Saddam had bedreigd Israël van de kaart te zullen vegen. Israël reageerde geschokt, niet alleen vanwege de bewijzen van Saddams bewapeningsinspanning, maar ook de leugens van haar 'bondgenoot'. Op de dag dat Amerika een en ander ontkende, overhandigde Pollard alle gegevens die in zijn bezit waren, aan Israël. De fabrieken waar de raketten werden ontwikkeld, waren gebouwd door een bedrijf waarvan [Caspar Weinberger](#), destijds minister van defensie van de Verenigde Staten, de eigenaar was. De door Pollard aan Israël doorgespeelde informatie kwam Weinberger natuurlijk slecht uit. In een geheime memo werd Pollard vervolgens door Weinberger [beschuldigd van verraad](#) waarop hij werd gearresteerd. [Weinberger](#) beïnvloedde daarna de rechtspraak. In ruil voor een bekentenis werd hem een lage straf in het vooruitzicht gesteld maar tegen alle afspraken in werd hij tot een levenslange gevangenisstraf veroordeeld. Sindsdien zit Pollard opgesloten.

Caspar Weinberger en Jonathan Pollard

De voormalige Amerikaanse president Bill Clinton -door de media "Slick Willie" (gladde Willem) genoemd vanwege zijn talent voor politiek bedrog, sluwheid en misleiding-beloofde Israël meerdere malen [de zaak Pollard te zullen herzien](#), maar deed dat niet. Voorafgaand en tijdens de door Washington afgedwongen onderhandelingen tussen Israël en het PLO-bewind in Wye Plantation in 1998, beloofde hij Israëls premier Benjamin Netanyahu dat hij Pollard mee naar 'huis' mocht nemen in ruil voor

een 'soepele' Israëlische houding in de onderhandelingen.

Vlak voor de ondertekening van het Wye-akkoord trok Clinton die belofte echter in en misleidde hij zowel Pollard als de Israëlische premier. Clinton verklaarde later dat hij zijn belofte had moeten intrekken omdat George Tenet, de voormalige chef van de CIA had bedreigd op te zullen stappen als Pollard vrijgelaten zou worden. Het was niet de eerste keer dat Clinton op vals spel werd betrapt en Pollard inzette voor zijn spelletjes. Pollards vrouw vertelde aan de Jeruzalem Post dat Clinton haar man exploiteerde wanneer hem dat uitkwam.

Hij loog regelmatig over de vrijlating van haar man waarbij hij eens de volgende degenererende en walgelijke opmerking richting Israël maakte: „*Wanneer jullie braaf zijn als kleine jongens en meisjes en wanneer jullie de Golan Hoogvlakte verlaten, Hebron ontruimen, en alles doen wat ik zeg, zoals het overdragen van de Tempelberg aan de Arabieren, dan zal ik clementie met jullie hebben.*” Het is op zijn minst verbazingwekkend dat deze figuur van wie de regeerperiode in het teken stond van [manipulatie, bedrog, corruptie en schandalen](#), overal waar hij komt nog steeds met open armen wordt ontvangen.

Door de jaren heeft Israël de Amerikaanse regering met regelmaat verzocht Jonathan Pollard vrij te laten. Vooral nu uit gelekte NSA documenten is gebleken dat e-mails van onder meer oud-premier Ehud Olmert en de voormalige Minister van defensie Ehud Barak tussen de jaren 2008 - 2009 door Washington zijn meegelezen. Al 28 jaar lang komt de Amerikaanse regering met het kletsverhaal dat Israël niet helemaal te vertrouwen is vanwege het bespioneren van bondgenoten, daarmee indirect verwijzend naar de zaak Pollard, maar na de onthulling van Edward Snowden blijkt Washington zelf haar ‘bondgenoten’ waaronder Israël al jarenlang te bespioneren. Yuli Edelstein beschuldigde Washington van “hypocrisie” en huichelarij”.

Barack Hussein Obama verleende traditioneel voorafgaand aan de kerstdagen van 2013 gratie aan 21 criminelen. Het merendeel van de veroordeelden op de lijst waren drugsdealers en dieven. Natuurlijk ontbrak de naam van Jonathan Pollard op zijn lijst.

In [een opiniestuk](#) aan The Jerusalem Post dat op 16 augustus 2013 is verschenen, uit [Pollard scherpe kritiek](#) op de Israëlische regering ‘over de afgelopen 60 jaar’ op kwesties zoals het verdrijven van Joodse gemeenschappen uit onder meer Gaza, het vrijlaten van moorddadige terroristen en over zijn eigen situatie. “Israël is het enige land in de wereld dat ooit vrijwillig burgers uit hun thuisland heeft verdreven om het land vervolgens aan zijn vijanden te schenken, en het enige land dat ooit vrijwillig de woningen en bedrijven van haar burgers vernietigde, beloften verbrak en hun levens verwoestte,” schreef Pollard aan The Jerusalem Post. Dat was uiteraard een duidelijke verwijzing naar de ontruiming [van 17 nederzettingen in de Gazastrook waar in augustus 2005](#) door het Israëlische leger ca. 8.600 Joodse burgers werden gedwongen om hun huizen te verlaten, waarna al hun woningen en bedrijven door het IDF met bulldozers werden vernietigd. Dat gebeurde in het kader van het [eenzijdige disengagement](#) plan dat op bevel van ex-premier Ariel Sharon werd uitgevoerd. Algemeen wordt de ontruiming van Gush Katif thans als één van de grootste flaters beschouwd in de geschiedenis van Israël.

Demonstranten in Israël eisen Pollards vrijlating

Verwijzend naar zijn persoonlijke verhaal, vertelde hij aan de krant, “Israël heeft het wereldrecord inzake het verraden van diegenen die hen trouw waren. Het is het enige land in de wereld dat vrijwillig heeft meegewerkt aan een rechtszaak tegen haar geheim agent, weigerde hem asiel te geven, overhandigde documenten om hem te beschuldigen, ontkende hem te kennen en liet hem vervolgens decennialang wegrotten in de gevangenis.” Pollard

sprak ook over Israël dat terroristen vrijlaat als een “gebaar van goede wil” aan het PLO-terreurbewind in de aanloop naar de vredesbesprekingen, zeggende: “Een soevereine staat, die de doden kan ontheiligen door het vrijlaten van moordenaars en de getroffen families martelen, geeft in principe de morele fundamenteën van zijn bestaan op en gooit ze weg.”

Hij voegde eraan toe: “Veel van diegenen die werden vrijgelaten zaten levenslange gevangenisstraffen uit voor meerdere gruwelijke misdaden. Het bloed van de slachtoffers schreeuwt uit hun graven over het gebrek aan menselijk fatsoen. Hun kreten worden niet gehoord. De nabestaanden van de slachtoffers vroegen en smeekten om de wilde moordenaars van hun geliefden niet los te laten.

Pollard heeft hier wel een punt want voor de Israëlische burgers is het steeds opnieuw een hartverscheurende gebeurtenis wanneer Israël onder druk van de leiders in Washington gedwongen wordt moordenaars met het bloed aan hun handen van onschuldige Israëlische burgers, vrij te laten. Zo werden op 18 oktober 2011 maar liefst 1027 terroristen vrijgelaten in ruil voor de toen ruim vijf jaar vastgehouden soldaat Gilad Shalit. Het vrijlaten van gevangenen is in Israël een omstreden zaak, want het gaat vaak om tot levenslange gevangenisstraf

veroordeelde meervoudige moordenaars, die van Washington op vrije voeten moeten komen. Weigert Israël dan dreigt de kliek in Washington met internationale isolatie. En dat allemaal om een al lang gestorven 'vredeproces' weer op gang te brengen. En zo gaat Israël keer op keer akkoord met de vrijlating van terroristen en massamoordenaars waarvoor de meesten tot levenslang zijn veroordeeld. Wanneer dat tuig huiswaarts keert, staat een juichende menigte ze op te wachten en worden ze door het PLO-terreurbewind triomfantelijk in Ramallah ontvangen en in een officiële welkomstceremonie geprezen.

Terug naar: [Inhoud](#)